Павел ПАДЗОРАЎ

ДРУГОЕ ПРЫШЭСЦЕ

Павел Падзораў нарадзіўся 16 ліпеня 1975 года ў Бабруйску. Захапляецца навуковай фантастыкай. Збірае бібліятэку. Акрамя літаратуры, цікавіцца філасофіяй, айкідо і рускай лазняй.

ЁН агледзеўся. Тааак, свет вельмі змяніўся. Вялізныя дамы, самарушныя падводы, людзі ў неймаверных адзеннях.

Бацька папярэджваў, што будзе складана. З чаго пачаць? О! У канцы вуліцы храм! Хутчэй туды.

Прыгожы будынак. Купалы, падобна, залатыя. Нядобра гэта. Бо нятанна, бадай! Няўжо ўсе багацеямі сталі?

Пакуль глядзеў на купалы і крыжы, да яго падышла бабулька ў туга заматанай хустцы. У параўнанні з тымі, каго бачыў на вуліцы, апранутая з выклікам. Твар суровы. Погляд хмурны і нечым незадаволены.

— Ты што гэта так прыбраўся? — строга запыталася яна. — У гэтых лахманах у Храм Божы хочаш? Эх ты! Малады, здаровы. Працаваць трэба, а не ў мешкавіне хадзіць. Чаго табе тут? Грошы хоць на ахвяраванне знойдуцца? Ці на свечку?

ЁН няўцямна паглядзеў на грозную бабулю. Потым павольна рушыў унутр. За спінаю было чуваць незадаволенае бурчанне.

На ўваходзе ЁН разгублена спыніўся. Што гэта? Усё размалявана з няўяўнай пампезнасцю. А справа, ЁН не паверыў сваім вачам, гандлююць свечкамі. У Храме Божым! Жахліва!

Зрабіўшы яшчэ некалькі крокаў на непаслухмяных нагах, ён убачыў, у куце вялікае распяцце з падпаленай лампадкай. Упрыгожанае, яркае. А перад ім на каленях стаіць старая бабуля. Яна моліцца і няспынна кланяецца.

ЁН кінуўся да бабулі:

— Што вы робіце? Устаньце. Навошта? Вам жа цяжка, — хутка лепятаў ён, спрабуючы падняць бабульку з падлогі.

Але тая толькі адштурхнула яго і злосна прыкрыкнула:

— Ідзі адсюль! Бязбожнік.

Бліскуча прыбраны служыцель няўхвальна глядзеў на яго.

І тады ЁН кінуўся да распяцця, з усіх сіл учапіўся ў яго, да крыві абдзіраючы рукі, выдраў і кінуўся прэч з будынка.

Малюнак ***В. І. ПУЗАНКЕВІЧА.***

* * *

У камеры было пуста, сыра і холадна... ЁН сядзеў на падлозе і няспынна звяртаўся з малітвай да Айца. ЁН маліўся за людзей, за іх прасвятленне, а ў памяці стаяла бабулька на каленях.

За кратамі хадзілі і размаўлялі двое.

— Ну і што з гэтым рабіць? Ні дакументаў, ні грошай...

— Афармі ты яго на пятнаццаць сутак. А далей відаць будзе...

УЛАДАР

Раніца пачалася як звычайна. Спачатку азнаёміўся са становішчам і навінамі. Усё як заўсёды. Сітуацыя ў гарадах спакойная, грамадзяне працуюць, незадаволеных хапае, але гэта пакуль не крытычна. Дарогі будуюцца, палі апрацоўваюцца...

Ціша ды раскоша. Нічога новага. Качэўнікі, праўда, становяцца больш нахабнымі. На аддаленыя паселішчы ўсё часцей здзяйсняюцца набегі. Але і гэта не праблема: пашлю туды войскі — адразу ж супакояцца.

Туга.

Справа ў тым, што Я — Адзіны і Усемагутны Уладар гэтага свету! Я кірую ўсім. Больш за тое — Я стварыў гэты свет. Дзякуючы МНЕ ён існуе, і да таго часу, пакуль Я гэтага хачу!

Добра, штосьці ты, Уладар, разышоўся.

Так. Што ў нас далей? Ага, дарадцы на прыём выстраіліся. Надакучылі яны мне горш за горкую рэдзьку. Зноў грошай прасіць будуць. А дзе іх, лішніх, узяць? Толькі калі ў аднаго забраць і іншаму аддаць. Эх, лёс наш цяжкі... Але і не выслухаць нельга.

Я аддаў даручэнні кіраўнікам гарадоў і пачаў прыём дарадцаў.

Як і меркаваў, усе наперабой патрабавалі фінансавання. І на развіццё навукі трэба, і на войска, і на культуру... Добра. Становішча складанае — культура пачакае. Яшчэ частку з артыкула забаў для грамадзян можна адхапіць. Незадаволеных, праўда, дадасца. Але нічога, патрываюць. Вось наладзім гандлёвыя шляхі да Давіланян — казна папоўніцца. Некалькі караванаў са спецыямі, садавінай і шоўкам — ужо ў дарозе. Ды і на недаследаваных землях Усходу павінны паселішчы быць. Як толькі войска павялічым — адправім на пошук.

Стаміўся я ад дзяржаўных спраў. А галоўнае — нуда. Хоць бы напаў хто! Тады і для войска справа знойдзецца, і казну папоўнім, ды і захопленыя ў палон да месца прыйдуцца. Даўно надышоў час паўночныя балоты асвойваць, руды ў гарах здабываць. Вунь, у суседзяў, — металу ў лішку. А галоўнае — золата. Бо нашы запасы вычэрпваюцца паволі.

Хто ў нас тут недалёка? Шумеры. Вось ім вайну і абвесцім. Нагода, праўда, патрэбна. Хоць чаго доўга думаць? Запатрабуем золата, а адмовяцца — значыць, нядобразычліўцы. Ворагі! А ворага трэба знішчыць.

І панясуцца мае бравыя калясніцы, паскачуць вершнікі, рушыць пяхота. Руйнаваць ворага, захопліваць паселішчы... Ну-с, прыступім...

— Ігар... — я не адразу зразумеў, што гэта звяртаюцца да мяне. — Ігарок, — паўтарыла жонка, — заканчвай свае гульні. На рынак трэба схадзіць. І соль у мяне скончылася...

З уздыхам захоўваюся і неахвотна закрываю «бук».

«Добра, пашанцавала пакуль шумерам, адвячоркам з імі разбяромся, пасля вячэры»…